

Είχε γουναράδικα στη Βαϊμάρη; Θεωρία των Άκρων τότε και τώρα.

του Σταύρου Παναγιωτίδη

«Η αλήθεια βρίσκεται κάπου στη μέση». Αυτή είναι η αγαπημένη φράση όσων έχουν πειστεί από την κυρίαρχη ιδεολογία πως σε κάθε διαφωνία και σύγκρουση υπάρχει ένα περιθώριο συμβιβασμού, μιας μέσης λύσης, αρκεί να απορρίψουμε τις «ακρότητες» και των δύο πλευρών. Αυτή τη στάση αναπαράγει και η Θεωρία των Άκρων που αναπτύσσεται τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα προς όφελος – τι παράξενο – των πολιτικών εκφραστών της κυρίαρχης ιδεολογίας, αυτών που έχουν τα κλειδιά του συστήματος εξουσίας, των θησαυροφυλακίων των μεγάλων οικονομικών συγκροτημάτων και των γραφείων των μεγάλων ΜΜΕ. Πρόκειται για την ίδια παλιά συνταγή που ακολουθούν οι εθνικές αστικές τάξεις. Ταυτίζουν δύο άσχετες και εχθρικές μεταξύ τους δυνάμεις, τις χαρακτηρίζουν ως ακραίες, παίρνουν επισήμως ίσες αποστάσεις από αυτές αλλά εν τέλει έχουν σαφή προτίμηση στο ένα από τα δύο «άκρα», το οποίο και χρησιμοποιούν ενάντια στον πραγματικό τους εχθρό: το λαϊκό κίνημα. Αυτή η προπαγανδιστική τακτική επαναλαμβάνεται στον τρόπο που αντιμετώπισαν οι αστικές δυνάμεις τον Χίτλερ στη Γερμανία του Μεσοπολέμου, τα Τάγματα Ασφαλείας στην Ελλάδα της Κατοχής και τη Χρυσή Αυγή σήμερα, πάντα ενάντια στην Αριστερά. Θα δείξουμε πως η επανάληψη αυτής της παλιάς τακτικής «καρφώνει» τους εμπνευστές της, δεν αφήνει κανένα περιθώριο αμφισβήτησης των πραγματικών προθέσεων τους και των κινδύνων που συνεπάγονται για το λαό.

Η ελληνικής κοπής Θεωρία των Άκρων που προωθείται από τους κυβερνώντες και τα διαπλεκόμενα ΜΜΕ έχει δύο συστατικά στοιχεία. Πρώτον, την εμφάνιση του ΣΥΡΙΖΑ και της Χρυσής Αυγής ως ακραίων πόλων μιας σύγκρουσης, με κοινά στοιχεία τη βία, το λαϊκισμό, τη μη αποδοχή του αστικού δημοκρατικού πολιτεύματος και της νομιμότητας. Σκοπός ασφαλώς είναι να πειστεί ο κόσμος πως η αντιπαράθεση στην κυβερνητική πολιτική δημιουργεί κινδύνους για την ίδια τη δημοκρατία και να αναδειχθεί το κυβερνητικό μπλοκ ως η δύναμη του κέντρου σε αυτήν την σύγκρουση, η δύναμη της υπευθυνότητας και της μετριοπάθειας, ο εγγυητής της δημοκρατίας.

Δεύτερον, για να έχουν μια ιστορική τεκμηρίωση, οι υποστηρικτές της Θεωρίας των Άκρων γεμίζουν τις σελίδες της Καθημερινής και του Βήματος με μια λανθασμένη ερμηνεία της πτώσης της δημοκρατίας στη Γερμανία του Μεσοπολέμου, της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης, που οδήγησε στην άνοδο του Χίτλερ στην εξουσία. Η ανάγνωση αυτή λέει πως η Δημοκρατία της Βαϊμάρης κατέρρευσε λόγω της σύγκρουσης δύο ακραίων δυνάμεων στο εσωτερικό της, των ναζί και των κομμουνιστών. Εδώ όμως έχουμε δύο μεγάλες ιστορικές λαθροχειρίες: Καταρχάς, η Δημοκρατία της Βαϊμάρης δεν αποτελούσε κατά κανέναν τρόπο πρότυπο δημοκρατίας. Επρόκειτο για ένα καθεστώς όπου, μεταξύ άλλων, στήνονταν έκτακτα στρατοδικεία για να δικάσουν και να εκτελέσουν επί τόπου απεργούς εργάτες και όπου όλα τα κόμματα είχαν ένοπλα τμήματα. Κυρίως όμως, η ανάλυση αυτή είναι ψευδής – και όχι απλώς λανθασμένη – διότι δεν αναφέρει την γνωστή και τεράστια ευθύνη των σοσιαλδημοκρατών, οι οποίοι την κρίσιμη στιγμή της σύγκρουσης μεταξύ των κομμουνιστών και των ναζί προτίμησαν τους δεύτερους, θεωρώντας τους ως λιγότερο εχθρικούς προς το σύστημά τους και έκαναν έτσι τον Χίτλερ καγκελάριο της Γερμανίας.

EAM – Τάγματα Ασφαλείας: Σημειώσατε Χ

Αυτή η ανάλυση έχει και την αντίστοιχή της και στην ελληνική ιστοριογραφία. Εδώ και χρόνια οι καθηγητές του Yale Στάθης Καλύβας και του Πανεπιστημίου Μακεδονίας Νίκος Μαραντζίδης με μια σειρά από άρθρα αποδίδουν τη δημιουργία των Ταγμάτων Ασφαλείας κατά την Κατοχή στην ανάγκη των μελών τους να απαντήσουν στην «κόκκινη βία» του ΕΑΜ, δηλαδή στις επιθέσεις που εξαπέλυε ο ΕΛΑΣ απέναντι στους αντιφρονούντες προς αυτόν. Υποστηρίζουν επίσης πως ο Εμφύλιος στην Ελλάδα είχε ξεκινήσει όχι το 1946 αλλά ήδη μέσα στην Κατοχή, με τις συγκρούσεις του ΕΑΜ με τα Τάγματα Ασφαλείας αλλά και με τον ΕΔΕΣ. Έτσι, οι δύο καθηγητές δημιουργούν άλλη μία Θεωρία των Άκρων, για το παρελθόν αυτή τη φορά, ταυτίζοντας τη δράση του ΕΑΜ με αυτή των Ταγμάτων Ασφαλείας, παρά το ότι τα τελευταία είχαν δημιουργηθεί και εξοπλιστεί από τους ναζί ώστε «να εξοικονομηθεί πολύτιμο γερμανικό αίμα», όπως ανέφερε η απόφαση ίδρυσής τους. Αθρώνουν έτσι ουσιαστικά τους συνεργάτες των ναζί, ρίχνουν την ευθύνη για τις εσωτερικές συγκρούσεις στη διάθεση του ΕΑΜ να καταλάβει ενόπλιως την εξουσία (η ύπαρξη αυτής της διάθεσης του ΕΑΜ δεν έχει τύχει βεβαίως καμίας ιστορικής τεκμηρίωσης) και δείχνουν το ΕΑΜ και τα Τάγματα Ασφαλείας ως τα ομόλογα και ισότιμα άκρα μιας σύγκρουσης. Τι προβάλλει από αυτήν την ανάλυση; Μα η τοποθέτηση του αστικού κόσμου, της μεταπολεμικής Δεξιάς και του Κέντρου στο χώρο ανάμεσα στα δύο άκρα, και πάλι δηλαδή στο ρόλο του εγγυητή της δημοκρατίας και της σταθερότητας.

Μόνο που οι Καλύβας και Μαραντζίδης αφήνουν επίτηδες έξω από την ανάλυσή τους το πιο σημαντικό στοιχείο: Ότι μέσα στην Κατοχή (ακριβώς επειδή ήταν περίοδος Εθνικής Αντίστασης και όχι Εμφυλίου) η βασική διαχωριστική γραμμή δεν ήταν μεταξύ αριστερών και δεξιών, αλλά μεταξύ κατεκτημένων και κατακτητών. Όποιος λοιπόν εξοπλιζόταν από τους κατακτητές, όπως τα Τάγματα, έπαιρνε θέση υπέρ τους και εναντίον των κατεκτημένων, εναντίον του λαού του. Και αυτό δεν μπορεί να διαγραφεί με κανέναν συμψηφισμό βίας και δεν μπορεί να φτιάξει ίσες αποστάσεις μεταξύ των δύο πλευρών. Στο ίδιο πλαίσιο αποκρύπτεται το ότι ο ΕΔΕΣ κατέληξε να συνεργάζεται σε κάποιες περιπτώσεις με τους ναζί απέναντι στο ΕΑΜ.

Όμως, ακόμη κι αν δεχόμασταν πως η «κόκκινη βία» του ΕΑΜ υπήρχε και πως δικαιολογούσε την ένταξη κάποιου στα Τάγματα Ασφαλείας χωρίς να τον καθιστά αυτομάτως συνειδητό συνεργάτη των ναζί, αν δηλαδή δεχόμασταν την αντίληψη πως δεν κάνουμε καμία διάκριση ανάμεσα σε δύο τύπους βίας και πως είναι πάντα δικαιολογημένη η βία που έρχεται ως απάντηση σε προηγούμενη βία, τότε θα περίμενε κανείς με το ίδιο σκεπτικό να θεωρούσαν και οι δύο πανεπιστημιακοί την ένοπλη δράση του ΚΚΕ στον Εμφύλιο ως δικαιολογημένη άμυνα απέναντι στη Λευκή Τρομοκρατία και τις σφαγές των μελών του που ακολούθησαν τη Συμφωνία της Βάρκιζας, καθώς και να μην εκλαμβάνουν αυτή τη δράση ως προσπάθεια ένοπλης απόσπασης της εξουσίας από το ΚΚΕ. Αλλά ασφαλώς κάτι τέτοιο δεν συμβαίνει. Κι ας ρωτήσουμε και κάτι: Μετά από όλα αυτά, πόσο τυχαίο είναι πως η πολιτική αρθρογραφία των δύο καθηγητών βρίσκεται πάντα στη γραμμή υπεράσπισης του Μνημονίου και της καταδίκης των λαϊκών κινητοποιήσεων; Ευνόητη η απάντηση.[1]

Θεωρία των Άκρων: μια πολύ παλιά ιστορία

Ας θυμηθούμε όμως τώρα κι εμείς με τη σειρά μας κάτι από την Ιστορία. Πριν από την

αποχώρηση των ναζί από την Ελλάδα, στο συνέδριο του Λιβάνου όπου συζητήθηκαν οι όροι για τη δημιουργία της Κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας στη μεταπολεμική Ελλάδα, ο Γεώργιος Παπανδρέου ανέφερε:

«Κόλασις είναι σήμερον η κατάσταση της Πατρίδος μας. Σφάζουν οι Γερμανοί. Σφάζουν τα Τάγματα Ασφαλείας. Σφάζουν και οι Αντάρται. Σφάζουν και καΐουν. Η ευθύνη του ΕΑΜ είναι ότι δεν απέβλεψε μόνον εις τον απελευθερωτικόν αγώνα, αλλά ηθέλησε να προετοιμάση την μεταπολεμικήν δυναμικήν του επικράτησιν. Με την τρομοκρατικήν αυτήν δράσιν του ΕΑΜ – ΕΛΑΣ, εδημιουργήθη δυστυχώς, το ψυχολογικόν κλίμα, το οποίον επέτρεψεν εις τους Γερμανούς να επιτύχουν εις το τρίτον έτος της δουλείας ό,τι δεν είχαν κατορθώσει κατά τα δύο πρώτα έτη - την κατασκευήν των Ταγμάτων Ασφαλείας».

Έχουμε λοιπόν εδώ, εν έτει 1944, μία πρώτη και καθαρή μορφή Θεωρίας των Άκρων σαν αυτή που συναντάμε σήμερα στην Ελλάδα, με τον Παπανδρέου να συμψηφίζει τη δράση του ΕΑΜ με αυτή των Ταγμάτων Ασφαλείας, ακριβώς όπως κάνουν σήμερα και οι δύο προαναφερθέντες μνημονιακοί πανεπιστημιακοί, όπως συμψηφίζει σήμερα το συγκρότημα εξουσίας της δράση του ΣΥΡΙΖΑ με της Χρυσής Αυγής. Όμως τα γεγονότα είναι απολύτως αποκαλυπτικά. Διότι την κρίσιμη στιγμή, την ώρα της σύγκρουσης των Δεκεμβριανών του 1944, η αστική τάξη απέδειξε πως αυτός που αναγνώριζε ως εχθρό της δεν ήταν οι συνεργάτες των ναζί αλλά το ΕΑΜ. Και για αυτό έβγαλε τους ταγματασφαλίτες από το στρατόπεδο στο Γουδί που τους είχε μεταφέρει, τους εξόπλισε και τους έστειλε να πολεμήσουν το ΕΑΜ, προσφέροντας τους έτσι την ευκαιρία να επανενταχθούν στον εθνικό κορμό μέσα από τα Δεκεμβριανά και την Λευκή Τρομοκρατία. Το μεταπολεμικό αστικό ελληνικό κράτος χτίστηκε λοιπόν πάνω στις υπηρεσίες των προδοτών συνεργατών των ναζί. Η αστική τάξη χρειαζόταν άμεσα συμμάχους εν όψει Εμφυλίου, ένοπλους κι αδίσταχτους, πολλοί από τους οποίους αργότερα σταδιοδρόμησαν στο μετεμφυλιακό κράτος, φτάνοντας να γίνουν ακόμη και βουλευτές.[2]

Κάποια άκρα είναι προτιμότερα από τα άλλα...

Ας δούμε τώρα και τη στάση που κρατάει η πολιτική και κοινωνική ελίτ απέναντι στη Χρυσή Αυγή. Επισήμως τα καθεστωτικά κόμματα και τα ΜΜΕ επιτίθενται στην οργάνωση και της καταλογίζουν ακραίες πεποιθήσεις. Όμως, στα κρίσιμα ζητήματα της βάζουν πλάτη. Στην περίπτωση της δολοφονίας του μετανάστη στα Πετράλωνα, τα κανάλια αναμετέδωσαν απλώς το ανακοινωθέν της αστυνομίας που ενημέρωνε πως στο σπίτι του ενός δράστη «βρέθηκαν φυλλάδια πολιτικού κόμματος». Ασφαλώς τα φυλλάδια ήταν της Χρυσής Αυγής και ο δράστης μέλος της, όμως η οργάνωση δεν κατονομάστηκε ποτέ. Κάποιες από τις υπόλοιπες βίαιες ενέργειες της αναφέρονται και καταδικάζονται από τα μεγάλα ΜΜΕ, όμως έτσι οικοδομείται και το προφίλ της σκληρής και δυναμικής οργάνωσης. Απόδειξη του ότι αυτό γίνεται ηθελημένα είναι το ότι οι πολλές περιπτώσεις όπου οι συγκρούσεις μελών της Χ.Α. με ομάδες αντιφασιστών κατέληξαν στον ξυλοδαρμό και την εκδίωξή τους δεν βρίσκουν ποτέ χώρο στα ΜΜΕ, ώστε να μην πληγεί το προφίλ της δυνατής οργάνωσης – τιμωρού. Επίσης, το γεγονός ότι η Χρυσή Αυγή χωρίς να έχει πάρει ούτε ένα ευρώ από την κρατική επιχορήγηση για όλο το 2012 έχει ανοίξει μεγάλα γραφεία σε ακριβούς δρόμους της Αθήνας και άρα έχει άλλες πηγές χρηματοδότησης, πιθανότατα το εφοπλιστικό κεφάλαιο, δεν αναφέρεται ποτέ. Και βεβαίως όλα αυτά συμβαδίζουν με κατά καιρούς καλέσματα και ευνοϊκές αναφορές στελεχών της ΝΔ στον κόσμο της Χ.Α. αλλά και στην ίδια τη φασιστική οργάνωση.[3]

Όλα τα παραπάνω συμπυκνώθηκαν στον τρόπο με τον οποίο η Νέα Δημοκρατία επέλεξε να χειριστεί τη σύγκρουση μεταξύ ΣΥΡΙΖΑ και Χρυσής Αυγής στη Βουλή, τον περασμένο Ιούλιο. Την αναφορά της φράσης του Άρη Βελουχιώτη «ραντεβού στα γουναράδικα» από τον βουλευτή του ΣΥΡΙΖΑ Βαγγέλη Διαμαντόπουλο, την παρουσίασε ως αναφορά που παραπέμπει «στις χειρότερες στιγμές της ελληνικής ιστορίας»,^[4] σε στιγμές και πρόσωπα που δίκασαν τον ελληνικό λαό. Τα φασιστικά συνθήματα των βουλευτών της Χρυσής Αυγής για το Βίτσι και το Γράμμο τα εμφάνισε απλώς ως την αναμενόμενη αντίδραση απέναντι σε τέτοιες «εμπρηστικές» δηλώσεις.^[5]

Ήταν άλλη μία στιγμή της Θεωρίας των Άκρων, άλλη μία από τις πολλές προσπάθειες συμψηφισμού της δράσης και του ρόλου της Αριστεράς με αυτά της Χρυσής Αυγής, ένα ανακάτεμα της Εθνικής Αντίστασης με τη δράση της Δεξιάς στον Εμφύλιο, ένα θόλωμα της Ιστορίας. Και ήταν και άλλη μια αποκαλυπτική στιγμή που ανέδειξε το χάδι που επιφυλάσσει το σύστημα προς τη Χρυσή Αυγή και τα δύο μέτρα και δύο σταθμά με τα οποία αντιμετωπίζει αυτήν και την Αριστερά. Διότι όταν τον περασμένο Φεβρουάριο βουλευτής της Χρυσής Αυγής δήλωσε πως αυτός και οι όμοιοι του είναι «τα εγγόνια των νικητών» του Εμφυλίου, τον οποίο ονόμασε «συμμοριτοπόλεμο», εκτοξεύοντας παράλληλα απειλές προς την Αριστερά^[6] ουδείς αντέδρασε, παρά μόνο ο προεδρεύων τότε Γιάννης Δραγασάκης και οι βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ και του ΚΚΕ.

Βασανίζοντας το παρελθόν για να αλυσοδεθεί το μέλλον

Από όλα αυτά δύο πράγματα είναι εμφανή. Πρώτον, ότι η ΝΔ και η αστική τάξη της Ελλάδας θέλει να ξαναγράψει την Ιστορία. Και το θέλει για να μπορέσει να αναιρέσει ένα από τα βασικά όπλα της Αριστεράς, την ιστορική αίγλη που έχει κερδίσει ως πρωταγωνίστρια των αγώνων του ελληνικού λαού και λόγω των μαρτυριών στα οποία υποβλήθηκε. Για αυτό και οι εκπρόσωποι της αστικής τάξης, πολιτικοί και δημοσιογράφοι, τσαλαβουτάνε άτσαλα μέσα στην Ιστορία. Για αυτό παρουσιάζουν τον Βελουχιώτη ως πρόσωπο που διχάζει το λαό, ενώ δεν πολέμησε καν στον Εμφύλιο αλλά στην Αντίσταση. Για αυτό συμψηφίζουν τις κραυγές της Χρυσής Αυγής για τις μάχες του Εμφυλίου, όπως του Γράμμου, με τις αναφορές στο Μελιγαλά, όπου δεν συγκρούονταν αριστεροί με δεξιούς αλλά ο ΕΛΑΣ με τους Ταγματασφαλίτες, η Αντίσταση με τους συνεργάτες των ναζί.^[7]

Γιατί η ΝΔ είναι ακόμη η παράταξη του Ευάγγελου Αβέρωφ που το 1982 αποχώρησε από τη Βουλή διαμαρτυρούμενη για την αναγνώριση του ρόλου του ΕΑΜ στην Εθνική Αντίσταση. Είναι η παράταξη του Αντώνη Σαμαρά, ο οποίος την ίδια χρονιά είχε παραστεί σε μνημόσυνο στο Μελιγαλά στη μνήμη «των σφαγιασθέντων από τους εαμοκομμουνιστές».^[8] Για αυτό και τους είναι χρήσιμοι πανεπιστημιακοί όπως ο Καλύβας και ο Μαραντζίδης που λένε πως τα γεγονότα του Μελιγαλά συνιστούν Εμφύλιο. Για αυτό τους είναι χρήσιμη η Χρυσή Αυγή που κατηγορεί την Αριστερά πως αιματοκύλισε την Ελλάδα και σχετικοποιεί την ιστορική αλήθεια. Για αυτό και κατηγορούν τον ΣΥΡΙΖΑ πως δεν μαθαίνει από την πτώση της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης, για να μην αποκαλυφθεί πως είναι οι ίδιοι αυτοί που δεν μαθαίνουν, πως είναι οι ίδιοι που παίζουν και πάλι με τη φωτιά, που κάνουν τα ίδια με την αστική τάξη της Γερμανίας του Μεσοπολέμου και προτιμούν τους νεοναζί από την Αριστερά. Όπως έκαναν και στα Δεκεμβριανά, όπως κάνουν πάντα στις κρίσιμες στιγμές.

Το αστικό σύστημα εξουσίας χρειάζεται τη Χρυσή Αυγή και τη χρησιμοποιεί. Τη χρειάζεται για να παρουσιάσει μαζί με αυτήν και τον ΣΥΡΙΖΑ ως εχθρό για τη δημοκρατία. Τη

χρειάζεται για να εμποδίσει την έλευση της κυβέρνησης της Αριστεράς και για να δράσει σαν προβοκατόρικο παρακράτος, όταν αυτή πραγματοποιηθεί. Αποδεικνύει πως το κράτος είναι το ένα και μοναδικό άκρο αυτής της σύγκρουσης, πως συμπυκνώνει με αντιφατικό αλλά αποτελεσματικό τρόπο όλες τις αντιλαϊκές δυνάμεις σε αυτόν τον κοινωνικό πόλεμο. Εμείς λοιπόν, η Αριστερά, τα κινήματα, οι άνθρωποι της Ιστορίας θα αναδεικνύουμε αυτήν την αλήθεια. Και ο μόνος τρόπος να υπερασπιστούμε την αλήθεια είναι να μιλάμε για αυτήν. Δεν θα το φοβηθούμε, γιατί η αποδοχή του φόβου φέρνει στο επόμενο βήμα το αίτημα για δήλωση μετανοίας. Η Εθνική Αντίσταση δεν είναι σκοτεινή αλλά η πιο λαμπρή στιγμή στην Ιστορία όχι μόνο της Αριστεράς αλλά του ελληνικού λαού. Δικό του σύμβολο είναι ο Βελουχιώτης, δικιά του κληρονομιά είναι τα «γουνανάδικα» και όλες οι μεγάλες στιγμές αυτοθυσίας που δεν επέτρεψαν να γίνει ολόκληρη η Ευρώπη μια πεσμένη Βαϊμάρη. Δεν θα φοβηθούμε να μιλήσουμε για τον Εμφύλιο και να πούμε ότι σε αυτόν σύρθηκε όχι η μόνο η Αριστερά αλλά ολόκληρος ο ελληνικός λαός πέρα από τις επιλογές του, γιατί κάποιιοι τον έσφαζαν, γιατί αυτοί που μετά δόμησαν το κράτος που μας οδήγησε στη Χούντα ήθελαν να σταματήσουν την πορεία ενδυνάμωσης του λαϊκού κινήματος και να ακυρώσουν τις κατακτήσεις του γιατί τις φοβήθηκαν.

Θα μιλάμε για όλα αυτά και δεν θα κάνουμε πίσω γιατί η οπισθοχώρηση ανοίγει κενά που κάποιος θα βρεθεί να τα γεμίσει. Γιατί η νέα ιδεολογική ηγεμονία που θέλει να φτιάξει η Αριστερά για να μπορέσει να αλλάξει η πορεία της ελληνικής κοινωνίας δεν μπορεί να βασιστεί στην υποχώρηση απέναντι στο άκρο. Γιατί και τότε και τώρα άλλοι είναι το άκρο, άλλοι θέλουν και θέλουν Εμφυλίους, άλλοι στήνουν και στήνουν παρακράτος. Άλλοι τάζουν και ταΐζουν το τέρας του φασισμού. Άλλοι ταυτίζονται με τη Χρυσή Αυγή κατηγορώντας από το βήμα της Βουλής την Αριστερά πως καίει την Αθήνα[9] και πως συνδέεται με την τρομοκρατία,[10] ενώ ξέρουν πως όταν η Αριστερά ζήτησε ειρήνευση και δικαιοσύνη βρήκε απέναντί της μόνο τα όπλα. Θα μιλάμε για όλα αυτά και θα δίνουμε οξυγόνο στη φωτιά του αγώνα, γιατί μόνο ο αγώνας του λαού θα σβήσει αυτά τα δολοφονικά σχέδια. Όπως άλλοτε, έτσι και τώρα.

[1] Εντελώς ενδεικτικά: Άρθρο του Στάθη Καλύβα στην Καθημερινή όπου προτείνει στους νέους τη μαζική μετανάστευση! Άρθρο του Νίκου Μαραντζίδη στην ίδια εφημερίδα που επιχαίρει για τη στάση του Σαμαρά στην ΕΡΤ και κατηγορεί ΠΑΣΟΚ και ΔΗΜΑΡ πως αποτελούν έναν «light ΣΥΡΙΖΑ»!

[2] Ίσως οι δυο πιο γνωστές περιπτώσεις να είναι ο Ξενοφών (Φον) Γιοσμάς, που ενώ είχε καταδικαστεί σε θάνατο το 1945 για συνεργασία με τους ναζί – είχε πολεμήσει τον ΕΛΑΣ ενώ έφτασε να πάρει τον τίτλο του υπουργού προπαγάνδας στην τελευταία κατοχική κυβέρνηση - και φυλακίστηκε το 1947, απελευθερώθηκε πέντε χρόνια αργότερα και ίδρυσε τον Σύνδεσμο Αγωνιστών και Θυμάτων της Εθνικής Αντιστάσεως Βορείου Ελλάδος – βασικό κομμάτι του παρακράτους της Θεσσαλονίκης – και είχε μεγάλη εμπλοκή στη δολοφονία Λαμπράκη, αλλά και ο Κώστας Παπαδόπουλος, οπλαρχηγός της αντικομμουνιστικής οργάνωσης ΕΕΣ που επιχειρούσε με τους ναζί κατά του ΕΛΑΣ και αργότερα έφτασε να γίνει βουλευτής της ΕΡΕ, γνωστός για ένα επεισόδιο στη Βουλή όπου χτύπησε τον βουλευτή της ΕΔΑ Αντώνη Μπριλάκη όταν ο Ηλίας Ηλιού του θύμισε την κατοχική του δράση.

[3] «-Θα πρέπει να υπάρξει συνεργασία και με τη Χρυσή Αυγή; -Βεβαίως. Μας έπιασε η ευαισθησία για τη Χρυσή Αυγή, η οποία είναι ψηφισμένη από 600 χιλιάδες κόσμο, θα

ψηφιστεί από ένα εκατομμύριο κι εμείς θα κάνουμε αναμνήσεις του Συντάγματος της Βαϊμάρης». Συνέντευξη Βύρωνα Πολύδωρα, βουλευτή ΝΔ, στο ραδιοφωνικό σταθμό Real FM, 1.7.2013. «Μην σας πω 50 ονόματα φίλων μου που ψήφισαν ΧΑ και είναι κανονικοί άνθρωποι. Οι Χρυσαιγίτες δεν είναι απειλή για τη Δημοκρατία. Αν έχουν το κουράγιο στη ΝΔ, να πουν ότι αποκλείονται στο μέλλον όσοι ψήφισαν Χρυσή Αυγή. Εγώ την πάλεψα την ακροδεξιά την περίοδο 77-81. Εγώ διαλέγομαι με τον κόσμο που ψήφισε Χρυσή Αυγή, σας πειράζει αυτό;». Συνέντευξη του ίδιου στον τηλεοπτικό σταθμό ALPHA, 2.7.2013.

[4] «Φράσεις όπως "καλή αντάμωση στα γουναράδικα" [...] παραπέμπουν στις χειρότερες στιγμές της ελληνικής ιστορίας. Αν ο κ. Τσίπρας δεν τους αποπέμψει, τότε είναι προφανές ότι λειτουργούν κατ' εντολήν του. [...] Οι δύο βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ καθύβρισαν το κοινοβούλιο με συνθήματα εμφυλίου πολέμου». Δήλωση του Σίμου Κεδίκογλου, κυβερνητικού εκπροσώπου και υφυπουργού παρά τω πρωθυπουργώ, 16.7.2013.

[5] «Θέλω να απευθύνω έκκληση. Το περιστατικό είναι απαράδεκτο και καταδικαστέο. Αλλά πρέπει να υπενθυμίσω σε όλους ότι τα εμπρηστικά λόγια ανάβουν πυρκαγιές. Όταν κάποιος μιλάει για ΕΑΜ - ΕΛΑΣ - ΜΕΛΙΓΑΛΑΣ, τότε θα ακούσει και το εξίσου απαράδεκτο για το Γράμμο και το Βίτσι. Δεν πρέπει να γυρνάμε στις χειρότερες σελίδες της ελληνικής ιστορίας. Ούτε για γουναράδικα, ούτε για τίποτα δεν πρέπει να γυρνάμε σε αυτές τις εποχές. Έκκληση μετριοπάθειας κάνω». Δήλωση του ίδιου, 18.7.2013.

[6] «Πάρτε το χαμπάρι, κύριοι, μετά από 64 χρόνια η Χρυσή Αυγή θα γράψει την πραγματική ιστορία. Είμαστε τα παιδιά και τα εγγόνια των νικητών. [...] Εμείς δεν είμαστε η ελαφροδεξιούλα που σας χαρίστηκε τόσο καιρό». Δήλωση Δ. Κουκούτση, βουλευτή Χρυσής Αυγής, 27.2.2012

[7] Πρέπει να αναφερθεί πως σε πολλές περιπτώσεις όπου Ταγματασφαλίτες συλλαμβάνονται από τον ΕΛΑΣ, οι ΕΛΑΣίτες πειθαρχώντας στη συμφωνία που προέβλεπε πως οι συνεργάτες των ναζί θα δικάζονταν μετά την Απελευθέρωση προφύλασσαν τους τελευταίους από το οργισμένο πλήθος που ήθελε να τους λιντσάρει, προκαλώντας συχνά την οργή του κόσμου. Βλέπε σχετικά στο Τάσος Κωστόπουλος, Η αυτολογοκριμένη μνήμη, Φιλίστωρ, 2005, Αθήνα, σελ. 67-68.

[8] Βλέπε σχετικά εδώ: <http://www.iospress.gr/ios2005/ios20050911.htm>

[9] «Αυτό λοιπόν είναι η τρανή απόδειξη ότι ο ΣΥΡΙΖΑ είναι οι κουκουλοφόροι, οι δολοφόνοι και αυτοί που καίνε κάθε φορά την Αθήνα». Δ. Κουκούτση, βουλευτής Χρυσής Αυγής, 18.7.2013. «Η πέμπτη φάλαγγα του ΣΥΡΙΖΑ, με εμπροσθοφυλακή τη νεολαία του, ξεσκεπάζεται. Βγάζουν τις μάσκες, φορούν τις κουκούλες και εξοπλίζονται με μολότοφ, με σκοπό να κάψουν για μία ακόμη φορά την Αθήνα και να λεηλατήσουν τις περιουσίες των πολιτών». Ανακοίνωση Γραφείου Τύπου ΝΔ, 5.12.2012.

[10] «Τα θλιβερά αποκόμματα Σύριζα και Δημάρ καλύτερα να το βουλώσουν και να πάψουν να παριστάνουν τους συνηγόρους της αριστερής τρομοκρατίας». Ανακοίνωση Χρυσής Αυγής, 4.2.2013. «Επί 4 μέρες ο ΣΥΡΙΖΑ δεν μπορεί να αρθρώσει ένα σαφή λόγο κατά της τρομοκρατίας. [...] Η τρομοκρατία "φυτρώνει" στην άκρα Αριστερά. Δηλώσεις Νίκου Δένδια, υπουργού Προστασίας του Πολίτη, 5.2.2013.

Φωτογραφίες:

1. Η φωτογραφία του τίτλου είναι από τον πίνακα του Ρενέ Μαγκρί "το πραγματικό πρόσωπο του Ρεξ". Αναφέρεται στο φασιστικό κίνημα του Ρεξ που αναπτύχθηκε στο Βέλγιο κατά το πρώτο μισό του 20ου αιώνα. Απεικονίζει συμβολικά την πραγματική σχέση του ηγέτη του κινήματος με τον χιτλερισμό, βάζοντας τον να αντικρύζει στον καθρέφτη του το πρόσωπο του Χίτλερ
2. Διαδήλωση μετά την Απελευθέρωση. Ο λαός απαιτεί την τιμωρία των Ταγματασφαλητών
3. Ευχαριστήρια Χίτλερ προς τα μέλη των Ταγμάτων Ασφαλείας
4. Μια στιγμή "συνάντησης των άκρων". Ταγματασφαλίτης φωτογραφίζεται περήφανος δίπλα σε έναν απαγχονισμένο αγωνιστή της Αντίστασης.
5. Ντόρα Μπακογιάννη: «Εμένα η Χρυσή Αυγή μου φέρεται με το "σεις και με το σας"
6. Διαδήλωση του Δεκέμβρη του 1944. Η Αριστερά πληρώνει για τους αγώνες της. Σε λίγο οι συνεργάτες των ναζί θα ξεχυθούν ξανά εναντίον της, ντυμένοι τη στολή του εθνικόφρονου.